

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Æyd og Tro forenet.

Nummer 22

15. November 1916

65. Aargang

Religionens Frugter.

Tale af Eldste Andrew Jensen, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City,
Søndag den 28. November 1915.

Oversat fra »Des. News« af Dr. C. L. Olsen.

(Fortsat.)

Det indre Forhold blandt de Sidste-Dages Hellige.

Apostelen Jakob lægger i sit Brev Estertryk paa Broderkærligheden. Dette Faktum er af særlig Interesse, at midt i de værste Lidelser og Forsølgelser, vi nogensinde har været utsatte for, har de Sidste-Dages Hellige dog aldrig svigtet hverandre. Da i Året 1839 næsten 15,000 af vort Folk var ved at blive uddrevne fra deres Hjem i Staten Missouri, indgik de en højtidelig Pagt med hinanden om gjensidig Bistand. Følgende er en Del af denne Overenskomst, som de af egen fri Villie underskrev til Bitterlighed:

„Vi, de undertegnede, bekræfter, at vi, enhver for sig, højtidelig lover at bistaa hverandre, og at vi under alle Omstændigheder til det højerste vil bruge vores Evner til at være hverandre behjælpelige under vor Forslyttelse fra denne Stat; og vi erklærer herved, at vi paa det stærkeste er forbundne, samt at vores Ejendele, saa vidt de rækker, staar til en dertil bestykket Komites Raadighed og skal bruges for at tilvejebringe Midler til Hjælp for værdige fattige og trængende, saa længe der findes een tilbage, som ønsker at flytte fra Staten.“ (History of the Church, III, Side 251.)

Dette Dokument blev undertegnet af næsten alle de Hellige, som ikke allerede havde forladt Staten Missouri.

Kom ihu, at jeg nu hentyder til Broderkærligheden, og at jeg fremhæver denne Omstændighed blot for at vise, at vore Brødre, selv i

den værste Nød og under de sværreste Videlser, var hverandre tro, og villige til at oposre alt, ja, indtil den sidste Øre, de ejede, for deres lidende Brødre. Ikke nok med, at de lovede at gjøre saaledes, men de holdt deres højtidelige Vøste.

Deu samme Oposrelsens Land raadede blandt de Sidste-Dages Hellige under de Forfølgelser, der senere hen fandt Sted, saasom da de Hellige blev uddrevne fra Staten Illinois, samt under deres derpaa følgende Udvandring til Klippebjergene. De stod trofaste ved hverandres Side, som Kristne burde gjøre. Saalsænge der fandtes en Mundfuld Mad i Lejren, havde alle lidt at spise. Da de Hellige var paa Vandringen her til disse Dale, og „Mormonbataillonen“ drog aften (dette Armeekorps blev nemlig udkommanderet af Regjeringen), tog de tilbageblevne Hellige Vare paa Soldaternes — deres Medbrødres — Husstruer og Børn.

Dette er, hvad de Sidste-Dages Hellige forstaar ved Venøvelsen: Broderkærlighed. Dersom man ønsker at vide, hvad ægte, praktisk Socialisme er, kan man maa ske saa et Bink fra de Sidste-Dages Helliges Historie og paa samme Tid lære en Lektie med Hensyn til praktisk Kristendom.

Gode Ord udkalte om vort Folk.

Hen paa Sommeren besøgte jeg Kalifornien to Gange. Jeg var i San Diego den 17. Juli, vor „Utah Dag“ dersteds, og ligeledes i San Francisko den 24. Juli, da Utahs Pionerdag blev fejret ved Verdensudstillingen. Det gledede mig meget at høtte til de mange fremragende Borgere i Kalifornien, der ved disse Lejligheder udtalte deres Højagtelse for de Sidste-Dages Hellige. Uden Undtagelse gav de dem usorbeholdent et godt Skudsmaal.

Det er meget almindeligt, at Talerne ved saadanne Festligheder gaar til Øderlighed med at rose dem, de ønsker specielt at hædre. Men i disse Tilsælde tror jeg, Talerne mente oprigtig, hvad de sagde. Og de Spørgsmaal opstod uvilkaarlig i mit Sind: Hvorfør er Folket i Kalifornien saa venligsindede mod Folket i Utah? Hvorfør føler de sig ikke foranledigede til at forfølge os, som Folket i Illinois og Missouri gjorde? Jeg svarer: Fordi Folket i Kalifornien er bekjendt med vort Folks sande Karakter og Sindelag.

Man bør erindre, at de Sidste-Dages Hellige kom til Kalifornien et Aar, førend nogen af dem satte sin Fod paa den store Saltsjödals Forbund. Mange af os er uden Twivl bekjendte med Historien om det gode, gamle Skib „Brooklyn“, der med et Selskab Hellige ombord sejlede rundt om Syd-Amerikas Sydspids paa sin Rejse henimod det stille Hav's Kyst. Dette Skib, der forlod New-York den 4. Februar 1846, ankom til Berba Buena, nu San Francisko, den 31. Juli samme Aar.

Bad mig ogsaa minde Eder om, at formedelst den Medvirken og Indsydelse, som de Sidste-Dages Hellige, der ankom til Kalifornien med Skibet „Brooklyn“, ydede, blev den lille mexikaniske Landsby Berba Buena til, den nuværende Storstad San Francisko. Saaledes ser man, at Mormonerne ikke alene grundlagde Salt Lake City, men tilsige

hjælp til med at grundlægge hin store By ved Pacific-Kysten, som saa mange har besøgt under Verdensudstillingen i Sommer.

Disse første angelsaxiske Nybyggere — disse Mormoner — var Mænd og Kvinder, der besad en god Karakter — den store Majoritet i hvert Fald — og mange af de ældre Indbyggere i Kalifornien erindrer deres værdige Eksempler og kan meddele den opvoksende Slægt, hvad Slags Folk Mormonerne var.

Første Kolonister i San Joaquin Dalen.

Vi kunde endvidere spørge: Hvem var det, der anlagde den første Koloni i San Joaquin Dalen, det smukke Vandomraade, der for nærværende Tid tæller syv af de mest frugtbare og tiltrækende Amter i hele Kalifornien? Det var nogle af det Selskab af Sidste-Dages Hellige, der kom til Kalifornien med Skibet „Brooklyn“; thi medens nogle af dem grundlagde San Francisco, bosatte andre Medlemmer af det mindeværdige Selskab sig i San Joaquin Dalen, hvor de grundlagde den første Farmerkoloni ved Stanislaus-Floden.

Disse første Mormoner ved Stillehavskysten slæbte sig et Minde, der aldrig vil forglemmes. Af hvilken Grund? Fordi de var Kristne. Disse Mormoner — Mænd og Kvinder — var ægte Kristne. De var komme fra Staterne New-York, Massachusetts, Maine og andre Steder, i deres Søgen efter et Sted, hvor de kunde leve i Rø og Fred og saa Lov til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende. Og da de kom til deres Bestemmellesssted i det fjerne Vest, vedblev de at leve det kristelige Liv, som Folket i Kalifornien nu roser dem for. Disse Kjendsgjerninger laa til Grund for de smigrende Bemærkninger, som repræsentative Borgere gjorde angaaende Utah og dets Folk ved vore „Utah Dage“, der fejredes i Kalifornien dette Aar.

Sex Maaneder efter at Skibet „Brooklyn“ ankom til Herba Buena, kom der et andet Selskab Mormoner til Kalifornien — til det sydlige Kalifornien. Man vil erindre, at Staten er inddelt i, hvad man kalder Syd-Kalifornien og Nord-Kalifornien, med de to Storbyer San Francisco mod Nord og Los Angeles mod Syd som de respektive Hovedcentrer for hver af disse to Hovedinddelinger. Medens de Hellige, der kom med „Brooklyn“, bosatte sig i det nordlige Kalifornien og bidrog til at sætte de kommunale Foretagender i disse Egne ind i det rette Spor, saaledes efterlod „Mormonbataillonen“ s Medlemmer deres Præg i Syd-Kalifornien.

Mormonbataillonen ankom til San Diego omtrent sex Maaneder førend Præsident Brigham Young og hans Pionerselskab ankom til Store Saltsødalens. Oberstløjtnant Cooke, en af dem, der kommanderede Mormonbataillonen paa dens faktisk enestaaende Marsch over Ørkenen — en Marsch absolut uden Sidestykke — gav, da han kom til Kalifornien, sine Soldater af denne Bataillon det allerbedste Skudsmaal. Jeg vil læse et Uddrag af, hvad han skrev, under Dato den 31. Januar 1847:

„Den kommanderende Oberstløjtnant gratulerer Bataillonens Medlemmer i Anledning af deres Ankomst i god Behold til det stille Havs

Ørst og deres over to Tusind Mil lange Marsch. Forgjøves skal man søge i Historien efter en lignende Infanterimarsch, af hvilken Halvdelen tilbagelagdes gjennem en aldeles øde Egn, hvor der kun fandtes Barbærer og vilde Dyr, eller over Ørkener, hvor der paa Grund af Vandmangel ikke findes et levende Bøsen. Her har vi næsten haablost arbejdet med at grave dybe Vandbrønde — som Rejsende i Fremtiden vil nyde godt af. Uden Bejviser eller nogensomhelst Bejledning har vi gjennemkrydset disse Bildmarker og vovet os ud paa vidt udstrakte, ubebøede Sletter, hvor Vand ikke fandtes under mange Marscher. Med Brækkestang og Hække og Øre i Haand har vi hugget os Bej over Bjerge, der tilsyneladende trodsede alt, undtagen Bildgeden, samt banet os Bej gjennem faste Klipper, nogle af dem ikke saa brede som vore Bogne. Garnisonen af Sonoras, koncentreret indenfor Tuscons Mure, standssede os, og vi drev dem ud tilligemed deres Artilleri. Men vor Omgang med Øhens Borgere var blottet for selv den mindste Uretfærdighedsgjerning."

Mormonbataillonen i Kalifornien.

Lad mig nu henlede Eders Opmærksomhed paa det Faktum, at det var ingen særdeles vanskelig Opgabe for General Kearney og Kommandør Stockton at overvinde Kalifornien, der hidtil havde været under Mexiko, thi de Forenede Stater havde en bedre udrustet Armee end Mexiko. Saa maa der ogsaa tilføjes, at den angelsaxiske Race i mange Henseender er Mexikanerne overlegen. Men da Mormonbataillonen kom til Kalifornien, hvor de senere hen blev afmonstrede, fandt de Folk, der var vrede, fordi de var blevne overvundne. Jeg indbilder mig, at deres Følelser var omkring lig dem, der greb mig som lille Dreng i Danmark ved Tanken om, at mine Landsmænd var blevne slaaede af Tysterne — det er svært vanskeligt for os at nære de bedste Følelser mod dem, der har slaaet os. Mexikanerne var ligeledes blevne overvundne af Amerikanerne; og det er sandsynligt, at den almindelige Mexikaner ikke kunde inđse, at det var retsfærdigt. Hvorfors kom Amerikanerne og tog Mexikanernes Land fra dem? De forstod ikke den virkelige Aarsag til Krigen og kunde ikke satte de diplomatiske Indviklinger, der var forbundne med den. De vidste simpelthen og forstod, at Amerikanerne var komne og havde taget denne Del af Landet i Besiddelse, samt at de nu kontrollerede Afsærerne og med Magt regjerede over dette deres tilbuvne Landomraade.

Alt dette kunde Mexikanerne ikke udholde; derfor var de vrede. Nu, hvad hændte? Mormonbataillonen kom ikke til at deltagte i nogen Kamp. Præsident Brigham Young havde sagt, at ingen, som frivillig meldte sig til Hæren — efter at Regeringen havde stillet den Fordring til vort Folk, at de skulde afgive 4 eller 5 Kompagnier til Tjeneste under Krigen — skulde falde i noget Slag, hvis de vilde have Tillid til Herren; og ingen af dem faldt, men nogle døde under Rejsen af almindelige Dødsaaersager. Dette var i Sandhed en mærklig Forudsigelse

af Præsident Brigham Young, men dens Opførsel bevisste, at han i Sandhed var en Profet.

Bed deres Ankomst til Kalifornien behandlede disse de overvundne Indvaanere med Rettsferdighed og tog tilbørligt Hensyn til de Omstændigheder, i hvilke de var stillede. Mormonsoldaterne var moraliske og hæderlige Mænd, der lærte deres Medmennesker Edruelighed og ørlige Principper. De var venligsindede mod Mexikanerne, der snart erfarede, at den Behandling, de var Gjenstand for, endog var bedre end den, de udøvede mod hverandre indbyrdes.

Hvad blev Følgerne? Mormonbataillonens gode Opsørrel og moralste Liv i Kalifornien var Uarsag til, at mange af Indvaanerne i deres Hjerter blødgjordes mod Amerikanerne. Formedelst deres Jmødekommenhed og ørlige Vandel hjalp disse Mænd til at fordrive det Had imod Amerikanerne, der forhen eksisterede blandt Folket. Thi disse Mænd var ikke alene Soldater, men flere af dem var ogsaa Eldster, hvoraf mange var blevne hjemkaldte fra deres respektive Missionsfelter for at deltage i Udvandringen, men nu blev indkaldte til at tjene Regjeringen som Soldater — hvilket altsaa bragte dem til Kalifornien. De lod sig hverve til deres Lands Forsvar og endvidere for at beskytte deres Trofæller mod Intriger og politisk Undersundighed — isølge vort Syn paa Sagen.

I Aaret 1851 grundlagde de Sidste-Dages Hellige Byen San Bernardino i det sydlige Kalifornien. For nogle saa Uger siden havde jeg Lejlighed til at besøge denne By og at høre nogle af de ældre Borgeres Udtalelser angaaende de Sidste-Dages Hellige, som de havde lært at kjende i hine tidligere Dage. San Bernardino er nu en By med omtrent 20,000 Indvaanere. Mormonpionerer, under Ledelse af Apostlene Almon M. Lyman og Charles C. Rich, Eldste Jefferson Hunt og andre, kom dertil fra Store Saltsødal. Vort Folk forblev i San Bernardino indtil Aaret 1858, da de vendte tilbage til Utah paa Grund af den saakaldte Buchanan Krig. Jeg erfarede, at nogle af de gamle Nybyggere i San Bernardino næppe kunde finde Lovord nok til at udtrykke deres Agtelse for og hvor meget de sætter Prism paa Mormonfolket, der grundlagde deres smukke By. Amtet San Bernardino er for Tiden i Omsang det største i de Forenede Stater.

Fader Caballerias' Ros.

Følgende Uddrag er fra den katolske Fader Juan Caballerias' Historie over San Bernardino-Dalen, udgivet i San Bernardino i 1902:

„Det var henimod Slutningen af Krigen mellem de Forenede Staeter og Mexico, at et Regiment til Tjeneste i de Forenede Staters Armee blev henvetet blandt „Mormonerne“. Dette Regiment blev bekjendt som Mormonbataillonen. Efter Soldaternes Tilbagekomst fra Mexico indkvarteredes de for en Tid i det sydlige Kalifornien; og her modtog de deres endelige Afsked fra Tjenesten. De var lovlydige og gudsfrigttige Mænd, der erhvervede sig Folkets Agtelse i Kalifornien. San Diegos Borgere sandt dem i Sandhed saa dygtige og elstværdige som

Naboer, at en Generalansøgning blev sat i Omløb, undertegnet af alle Byens Indvaanere, med Anmodning om, at Mormonsoldaterne skulde ned sætte sig permanent som Borgere i deres Midte; og mange af dem forblev ogsaa i den Del af Kalifornien".

"Det er ikke Hensigten i dette Kapitel at kritisere eller diskutere med Hensyn til Væresætninger, Troæbekjendelser eller de Omstændigheder, der forvoldle, at Mormonkirken kom i Konflikt med de Forenede Stater. Det er tilstrækkeligt at sige, at Mormonerne, der først kom til San Bernardino-Dalen, var ypperlige Kolonister. De var Farmere, Mekanikere og Haandværksmænd i de forskellige Fag. Med Hensyn til materielle Fordele raadede der hos dem fuldstændig Lighed. Der fandtes hverken Rigdom eller Fattigdom blandt dem. Det System, paa hvilket Mormonkirken blev grundlagt, var rent patriarchal, og det udøvedes saavel i Mormonfolkets religiøse og sociale Omgang med hverandre som i deres Familielib. De var yderst konservative, og formedelst deres Selvbevidsthed hverken ønskede de eller talte de Indflydelse udefra eller andres Indblanding. Som en Kommune var de ørlige, flittige, lovlydige, og den hndige Dal blomstrede med vidunderlig Frugtbarhed. Kirkens Love var tilstrækkelige til at ordne alle offentlige Anliggender, indtil Statens Love blev anordnede. All mindre indbyrdes Uenighed blev fremlagt for Kirkens Raad og afgjort ved Boldgjist. Der gaves ingen Appel til nogen anden Domstol. Deres moralste Opsærtelse var uangribelig. Lediggang, Drukkenskab, Hasardspil og Last var ikke kjendt blandt dem førend senere hen i Tiden, da Folk af en anden Klasse kom og blandedes med dem. Saadan var Folket, som koloniserede San Bernardino Amt. Lad Verømmelse og Hæder blive given dem, som Verømmelse og Hæder tilfalder."

I Ingersolls »Century Annals of San Bernardino County«, udgivet i Aaret 1904, læser man under Overskriften: "Mormonernes Karakter" følgende: "Et almindeligt Skudsmaal angaaende Mormonkolonisterne, der grundlagde Byen San Bernardino, og som tog virksom Del i Amtets Organisation, beviser, at de var flittige, fredelige Borgere — og oprigtige med Hensyn til deres religiøse Overbevisninger.... Deres Samvirkningsmethode, deres Strebsomhed og ligesremme Levevis stod i sharp Modsatning til den Hjælpeløshed og de ofte planløse Føretagender, der gjorde sig gjeldende hos mange af deres ikke-mormonske Naboer. I Løbet af sex Aar — fra den Tid, de kom til Egnen, 1851—52, indtil deres Bortgang, 1857—58 — havde de opbygget en selvstændig By, opført to Adobe Skolehus, Raadhuset, adskillige substantielle Butikker, en Melmølle, tre Savmøller samt anlagt gode Landeveje. En stor Del af de 36,000 Akres Land, som de ejede, havde de opdyrket; de havde ogsaa plantet Frugthaver og Vingaard. Et lignende Aantal Ikke-Mormoner kunde visselig ikke have udrettet mere. Mormonerne havde ligeledes bevisliggjort, at mindre Landejendomme ikke alene var en Mulighed, men at de tillige var indbringende der paa Egnen, hvor Landet hidtil omstrent udelukkende var blevet brugt som Græsgang for Kreaturer; og de havde banet Vejen for de

mangfoldige „Kolonier“, som hele Tiden har spillet saa stor en Rolle med Hensyn til vort „Sydland“'s Velstand.“

Den samme Forsatter siger endvidere: „Beg Unddragelsen i 1857—58 af flere Hundrede Mormonbyggere saldt San Bernardino Amts Folke-mængde betydeligt. For Amtets Bedkommende virkede denne Unddragelse som et lammende Slag. Endstjøndt andre Kolonister kom til Amtet — Kolonister, der følte sig tiltrakne dertil paa Grund af den Vej-lighed, der nu tilbød sig til at kunne kjøbe opdyrket Land for mindre, end hvad de foretagne Forbedringer ved Landbruget, Opdyrkningen, op-rindelig kostede — var de dog ikke i den samme Klasse som Mormon-nybyggerne, hverken hvad angaaer Energi eller Karakter i det hele taget.“

En velvillig Stemning oversor vort Folk.

Jeg tror ubetinget, at blandt Fjertallet af Folket i det sydlige Kalifornien er den Stemning, der udtrykkes ved eller som gjennem-strømmer de Citater, jeg har oplæst, almindelig med Hensyn til denne Sag. Skildringen er aldeles ikke overdreven. Faktisk kunde meget af lignende Natur med Sandhed siges desangaaende.

Det er mig en Fornøjelse at kunne nævne disse Kjendsgjerninger som en Del af Mormonismens Frugter, thi „Træet kjendes paa Frugten“. Disse er sikkertlig gode Frugter, ikke sandt? I kan nu uden Twivl satte Aarsagen, hvorfor Folket i Kalifornien altid har følt sig saa godt stemt mod vort Folk, som praktisk var de første af den angelsaxiske Race, der bosatte sig ved Stillehavets Kyst — førend Kalifornien som Stat eksisterede.

Jeg ønsker ikke at dadle nogen; men selv som Selvforsvar stiller jeg undertiden Sammenligninger mellem os og anderledes troende, thi, som allerede bemærket, det er mig en Forargelse, at vi i Verdens Øjne ikke skal være berettigede til at kaldes Kristne, naar det staar saa klart for mig, at vi har levet og lever et betydeligt bedre Kristenliv end dem, der er saa hadesfulde mod os.

Og nn lidt angaaende vor egen Salt Lake City. Under en Tids-periode af henved 11 Aar, nemlig fra 1847—1858, da omtrent alle Territoriets Indbyggere var Sidste-Dages Hellige, var Salt Lake City en ren Mønsterby paa Moralitetens Omraade. Mangfoldige af dem, der rejste gjennem Utah paa Vej til Kalifornien i 1849 og de nærmere paasølgende Aar, udtalte deres Forundring over, at der sandtes et sligt kristent Samfund her i Bjergenes Dale — thi gjennem Rygter, der var satte i Omløb i de østlige Stater, var de nemlig ført bag Lyset og havde indbildt sig, at her blandt Klippebjergene vilde de i Sedet for gudhengivne Kristne finde en organiseret Røverbande. Er vi ikke stolte af Salt Lake Citys Historie i den Tid, da de Sidste-Dages Hellige havde fuld Kontrol her? Jeg er stolt blot ved Tanken derom.

Men da Johnstons Armee ankom til Utah i 1858, sporedes der strax en stor Forandring. De fleste af disse Soldater paaberaabte sig at være Kristne — men det var en ganske anden Type Kristne end de Sidste-Dages Hellige. Denne Armee blev af de Forenede Staters Re-

gjering sendt til Utah med det specielle Formaal for Øje, at de ved Baabenmagt skulde „reformere“ Mormonerne. Men i Stedet for at reformere Mormonerne opnaaede de desværre paa Grund af deres lastefulde Bæsen og Fremgangsmaade at slabe sig en langtfra misundelsesværdig Rekord. Druskenstab, Usædelighed, Hasardspil og mange andre affshelige Onder, der indtil den Tid var ukjendte i disse fredelige Dale, indsørtes af disse „Reformatorer“. At rense den moralste Atmosphære og billedlig talt gjenløse Byen fra den Forbandelse, der hvilede paa den, og som disse foregivne Kristne — uægte Kristne — var Aarsag i, krævede flere Aars ihærdigt Arbejde, esterat disse Soldater havde forladt Territoriet.

Omsider kom dog bedre Dage, og naar jeg siger „bedre Dage“, taler jeg af personlig Erfaring. Det var i 1866, at jeg først saa denne vor By. Soldaterne, jeg lige nu har omtalt, var gaaet til andre Dele af Landet. De Forenede Staeter havde under Borgerkrigen Brug for dem andetsteds, og det er en beshynderlig Kjendsgjerning, at General Johnston og andre, der af Regjeringen blev sendt til Utah for at underkue de Hellige og opbryde den i Henhold til false Rapporter eksisterende „Mormonrebellion“, senere sluttede sig til Sydstaternes Forbund og saaledes i Virkeligheden selv blev Oprørere.

Tilstanden forbedret.

Ester Soldaternes og deres mest intime Følgesvendes Bortrejse blev Salt Lake City efter i en mere inderlig Betydning af Ordet „de Helliges Stad“. Ligesom i Begyndelsen herskede der nu en vis Tryghed for Liv og Ejendom. De fleste af Eder er uden Twivl godt bekjendte med Stillingen her blandt os fra hin Tid til nu.

Med Jernbanens Anlæg til Utah i 1869 — til Salt Lake City i 1870 — kom der etter en Mængde Ikke-Mormoner af den Slags, som enhver Kommune maa ønske sig fri for at have i sin Midte, til Salt Lake City og andre Byer i Utah for at bo der. Med dem ful tillige alskens Last Indpas i Utahs Hovedstad og fornemste Byer, som man finder det i større Byer overalt i Verden. Ikke des mindre havde vi en sammenlignelsesvis ren By indtil 1890, da de saakaldte „Liberale“ ved de politiske Valg gif af med Sejren i Salt Lake City og overtog Bestyrelsen af Byens Unliggender og tillod Lasten uhindret at drive sit Bæsen indenfor de konventionelle Former, under hvilke Lasten bliver praktiseret i andre større Verdensbyer. Selve det liberale Parti var ikke ved Magten ret længe, men Politikere, der i moralst Henseende „halteude“ svært, har desværre siden hin Tid hast stor Indflydelse blandt os i Henseende til kommunal Lovgivning i Byernes Styrelse. Vi tør imidlertid sige uden mindste Frygt for Modsigelse, at altid, naar de Sidste-Dages Hellige har saaet Lov at være i Fred, har de opvist et rent, moralst, kristent Samfund, og jeg forsikrer Eder om, at for de Sidste-Dages Helliges Bedkommende vilde en Tilbagevenden til de oprindelige Byforhold med den personlige Tryghed, vi nød i tidligere Dage, være højst velkommen.

Det er ikke ret ofte, jeg taler om noget saadant; men som man kan se, forsøger jeg paa at tydeliggjøre den store Forskjel, der eksisterer mellem den „uskrømte Tro“, sand Kristendom, samt de Frugter, den frembringer, og de Frugter, som en paataget Kristendom, med sit „udvortes Skin“, bører. Som Modsetning til Mormonismen hentyder jeg ikke til nogen førstilt Sejt, men blot i det hele taget til den Tilstand, der raader blandt den Klasse af saakaldte Kristne, der forsøger paa at berøve os Rettigheden til at bære dette Navn. (Fortsættet.)

Onsdag den 15. November 1916.

Efteraarskonferencen i Salt Lake City.

Hovedmøderne ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City blev afholdt Fredag den 6., Lørdag den 7. og Søndag den 8. Oktober. I Forbindelse med Konferencens Hovedmøder blev der afholdt flere vigtige Præstedoms- og Foreningsmøder, saasom Halvsjerds-Kvorumernes Konference, den kvindelige Hjælpsforenings Konference og Søndagsstolestorbundets Konference, hvilken som sædvanlig blev afholdt i Tabernaklet Søndag den 8. Oktober kl. 7 Aften.

Sjældnt det Fredag den 6. Oktober var øsende Regn, og det havde regnet flere Dage i Forvejen, saa at Gader og Veje var opblødte, var Tabernaklet dog aldeles syldt ved det første Mødes Begyndelse. Næsten alle Kirkens præsiderende Autoriteter var tilstede, blandt disse 7 Missionsspræsidenter. Professor A. C. Lund, en Søn af Præsident Anthon H. Lund, der af Kirkens Præsidentslab blev bestillet som Direktør for Tabernakelforet efter Professor Evan Stephens' Fratrædelse fra denne Stilling, ledede Sangen, og Professor J. F. Mc. Clellan spillede Orglet, hvis Toner brusede ud over den mægtige Forsamling. Præsident Joseph F. Smith holdt som sædvanlig Aabningstalen. Han udtalte sin Glæde over, trods Vejret, at se Tabernaklet syldt. Han talte opmuntrende til de Hellige og formanede alle til at ære de Bagter, de havde indgaaet med Herren, saa at de kunde modtage hans Riges Belsignelser. Præsident Anthon H. Lund, første Raadgiver til Kirkens Præsident, talte dernæst. Han omtalte udførligt Vigtigheden af, at de Hellige holder Sabbaten hellig og ofte gaar til Nadvermøderne for at deltage i den hellige Nadver. Derved vilde Troslivet styrkes og de Hellige modtage rige aandelige Belsignelser. Han sagde, at Administrationen af Nadverens Sakrament, som Kristus indstiftede før sin Korsfæstelse, var en vigtig evangelist Ordinance; idet de Hellige modtog det brudte Brød som et Symbol paa Frelserens brudte Legeme og nød af Kalken som et Symbol paa hans udgydte Blod, bevidnede de for Faderen, at de vilde holde de Besalinger, som Frelseren har givet os.

Bed Mødet kl. 2 talte Præsident Charles W. Penrose, anden

Raadgiver til Kirkens Præsident. Han var sit Bidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og Evangeliets frelsende Kraft. Præsidenten for de tolv Apostles Kvorum, Francis M. Lyman, fremholdt Forsjellen mellem paasjalt og aktivt Medlemsslab i Kirken. Apostel Heber J. Grant formaned Brødrene, som havde ledende Stillinger indenfor Kirken, til ikke at blive trætte i Udsorelsen af de dem paalagte Bligter.

Om Lørdagen var det straalende Solskinsvejr. De af Kirkens ledende Brødre, som talte ved de to Lørdagsmøder, nævnede de rige Besignelser, som Herrens lydige Børn vilde modtage.

Søndag den 8. Oktober var saavel Tabernaklet som Assembly Hall og et stort Telt, der var oprejst ved Oplysnings-Bureauet, fyldt til Trængsel saavel ved Formiddags- som ved Eftermiddagsmødet. Henved 20,000 Mennesker befandt sig indenfor Tempelpladsen under disse Møder. De ledende Brødre, som talte, berørte mange vigtige evangeliske Emner. Kirkens præsiderende Bisrop, C. W. Nibley, advarede de Hellige paa det alvorligste mod at leve over Evne og gjøre Gjeld. Evangeliet er ligesaa vel givet os til vor timelige Frelse som til vor aandelige.

Eldste Heber J. Grant foreslog Kirkens Generalautoriteter til Op-holdelse i de Helliges Tro og Vønner. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

I Forbindelse med Bisrop Nibleys Formaning til de Hellige om at vogte sig for Gjeld udtalte Præsident Smith følgende Ord: „Seg ønster nu kun at sige dette til Eder: Kom ud af Gjeld; forbliv ude af Gjæld! Pantset ikke Eders Hjem eller Eders Land. Modset Eder al Ummaadeholdenhed og vær et fornuftigt og ædrueligt Folk. Vær forstandige og maadeholdne i Eders Adsprædelser og lad Eders Fornøjelser være uskyldige og Eders Morstab ren. Kortspil er et Onde. Undgå alt, hvad der er ondt. Kom Hviledagen i Hu, at I holder den hellig, og vær enhver, som har modtaget guddommelig Autoritet. Hold Eder rene og ubesmittede af Verden. Lad enhver, som kan, avle sit eget Brødstof og opdrætte Kreaturer til eget Kjødforbrug. Beskyt og støt Hjemmeindustrien. Bespot ingen, men udvis Venlighed og Sympati mod alle, og især mod de ulykkeligt stillede.“

En dyb Alvor, forenet med den indre Glæde, der besjæler de Hellige, som nyder det Privilegium at overvære Kirkens Konferencer i Salt Lake City, prægede alle Møderne. Sangen og Musikken ved Møderne var som sædvanlig ypperlig og findsopløstende, og de mangfoldige Tusinder, som overværede Konferencemøderne, blev i Sandhed fødte med Livets Brød og Livets Vand og opmunstrede til at klynge sig til Herren og nøje efterleve Evangeliets Principper, som de blev aabenbarede til Profeten Joseph Smith og er nedstrevne i de hellige Skrifter.

Under Konferencen blev der, som sædvanlig, afholdt et stort skandinavisk Møde i Assembly Hall, Søndag den 8. Oktober, Efterm. Kl. 4. Præsident John Lawrence ledede Mødet. Efter en Sang af det svenske Kor aabnede Eldste Arnt Eng Mødet med Bøn. Af de mange ledende skandinaviske Brødre, som var tilstede ved Mødet, talte Eldste Tobias-

son, forhenværende Præsident over den svenske Mission, **Eldste H. P. Folkeren**, **Eldste Hans A. Pedersen**, Præsident for den skandinaviske Organisation i Logan, og sluttelig Præsident Anthon H. Lund og Historiestriver Andrew Jenson. De forskellige Talere fremhævede de skandinaviske Helliges Ydmighed overfor Herren og deres Willighed til at bringe Øfre for Guds Riges Sag. Præsident Lund talte udsørligt vedrørende Tempelarbejdet og formandede de skandinaviske Hellige til at være nidskjære i at udføre de anordnede Ordinancer for deres afdøde Slægtninge. Han omtalte, hvorledes Herren havde tilkendegivet sin Nærvarsel ved Kirtlands og Manti Tempels Indvielse. Han sagde, at der vilde blive mange Templer byggede herefter paa det amerikanske Kontinent, og at der vilde blive udført et omfattende og mægtigt Arbejde i disse gennem det tusindaarige Rige. Præsident Andrew Jenson udtalte, at det netop var 50 Aar, siden han ankom til Salt Lake City fra Sæby, Danmark. Rejsen havde varet 5 Maaneder, og de sidste 1000 engelske Mil af den var foregaet med Ørekjøretøjer. Det var under meget prøvende Omstændigheder, at denne Rejse foregik, og mange døde under Rejsen. Taleren betonede, hvilken vedvarende Fryd og Glæde det giver at tjene Herren.

De forskellige smukke Musik- og Sangnumre, som udførtes ved Mødet, blev meget paaskjønnede af de tilstede værende.

Det vellykkede skandinaviske Konferencemøde sluttedes med Uffyngelse af en Sang og Bon af **Eldste C. Dahlquist**.

Efferaarskonferencen i Kristiania.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference afholdtes i Lokalet i Østerhaugsaven 27 og indlededes Fredag Aften den 6. Oktober med en Astenunderholdning, der var arrangeret af Kristiania Grens Sangkor under Ledelse af Korets Dirigent, Broder Otto M. Bruun.

Konference-Mødet Lørdag den 7. Oktober, Kl. 8,30 Aften.

Mødet aabnedes med Uffyngelse af Salmen: „Fader vor i Himlen“ og Bon af Broder Johan Larsen, hvorefter Salmen: „Guds Land som en Fld“, blev sunget. Præsident Adolph M. Nielsen bød de tilstede værende velkommen. Han udtalte sine Følelser med Hensyn til, at denne Konference indtraf samtidig med Kirkens Konference i Salt Lake City, og omtalte de Belsignelser, der følger dem, som deltager i Opbyggelsen af Guds Rige paa Jordens.

Missionspræsident Hans J. Christiansen benyttede en Del af Tiden og udtalte sine Følelser med Hensyn til Betydningen af Konference-Forsamlingerne saavel i de forskellige Missionsdistrikter i Verden som i Zions Land. Disse Konferencer var til gjensidig Belæring og Opmuntring for de Hellige. Salmen: „Israels Haab paam oplices“, blev sunget, hvorefter **Eldste Carl Andersen** afgav Rapport om Stillingen

i Drammens Gren. Eldste Niels Olsen fra Drammen udtalte sin Glæde over at arbejde for Herrens Sag.

Til Afvegning blev Sangen: „I Kristo er Lyset oprunden“ sunget af Missionspræsident Christianen.

Eldste Franz Olsen aflagde Rapport over Stillingen i Larvigs Gren og udtalte sin Glæde over det Hverv, der var anbetroet ham. Det fremgik af de givne Rapporter, at de nævnte Grene var i en trivelig Forsatning, og at Udsigten for Fremtiden er god.

Missionspræsident Christianen udtalte sin Tilsfredshed med de aflagte Rapporter; han læste fra Mormons Bog angaaende Bøn og Bønnens Nødvendighed. De oprigtiges Bønner vilde blive bønhørte, og Herren vilde delagtiggøre sine Hellige i de Gaver, der vilde være til størst Belsignelse for dem.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Lover din Herre, o Zion, din Konge med Gere“ og Takfigelse af Eldste Hans C. Pedersen.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndag den 8. Oktober, Kl. 10 Form., agholdtes Søndagsskole-Konference. Den aabnedes med Salmen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“ og Bøn af Bestyrer Johan Larsen. Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“, blev nu sunget, hvorefter der blev afgivet Rapport fra Drammens Grens Søndagsskole af Broder Carl Andersen, fra Frederikstad Grens Søndagsskole af Broder Martin Halvorsen, fra Larvigs Grens Søndagsskole af Broder Franz Olsen og fra Kristiania Grens Søndagsskole af Bestyrer Johan Larsen; af Rapporterne fremgik det, at Skolerne var i en god Forsatning. Mange fremmedes Børn besøgte Skolerne i de forskellige Grene, og Udsigten for Fremtiden var den bedste.

Efter Afsyngelse af Salmen: „Hvilken smuk og hndig Morgen“ udsvorte de forskellige Klasser i Kristiania Grens Søndagsskole et meget stemningsfuldt og sørdeles godt Program, der viste Børnenes Dyrghed og Lærerpersonalets Flid. Den teologiske Klasse repræsenteredes af Broder Oskar R. Lindbo.

Præsident Adolph M. Nielsen udtalte sin Tilsfredshed med det udsvorte Program. Han omtalte Søndagsskolearbejdet i Zion og allevegne, hvor Kirken har oprettet Søndagsskoler, og gjenkalde i Grindringen Søndagsskolen i Kristiania, som den var i hans Ungdom. Han foreslog derpaa Søndagsskolens Bestyrelse og Lærerpersonale til Opholdelse.

Missionspræsident Christianen udtalte sine Følelser i Anledning af det givne Program; Svarene udviste, at Børnene var vel undervist i Evangeliets sande og frelsende Principper. Han nedbad Herrens Belsignelse over Bestyrelsen, Lærerpersonalet, Børnene og samtlige tilstede-værende.

Søndagsskole-Konferencen sluttedes med Salmen: „Belsign, o Gud, dit Folk“ og Takfigelse af Broder Henrik Petersen.

Konference. Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Kl. 2 fortsatte Konferencen med Afsyngelse af Salmen: „Saa sikker en Grundvold“ og Bon af Broder Jacob Jansen, hvorefter Salmen: „Altter kraftig saltes Jordnen“. Et Barn, tilhørende Broder Henrik Petersen, blev velsignet af Missionspræsidenten.

Eldste Martin Halvorsen aflagde Rapport over Stillingen i Frederiksstad Gren og bar sit Bidnessbyrd om de Besignelser, Herren vilde tildele sine trofaste Hellige.

Eldste Hans C. Pedersen talte om Evangeliets Gjengivelse ved Engles Besøg og henviste til Joh. 14: 6, 7 og Dan. 2: 44, 45.

Til Afveksling blev Salmen: „Om af Trængsel Du maa prøves“ sunget, hvorefter Præsident Adolph M. Nielsen afgav Rapport fra Kristiania Gren og en samlet Halvaars-Rapport fra hele Konferencen. Der var 15 døbte og 12 Børn velsignede, 4 ordinerede, 3 emigrerede, 6 døde og 1 udelukket af Kirken. Det totale Medlemsantal i hele Konferencen (medregnet Præstedommet og Børn under 8 Åar) er 1031, hvoraf 181 er Børn under 8 Åar. Der var uddele 4450 Skrifter og solgt 117 Bøger, 235 fremmede Familier var besøgte, og Missionærerne havde haft evangeliske Samtaler med mange enkelte Individuer.

Missionspræsident Hans J. Christiansen foreslog nu til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bonner: Kirkens Generalautoriteter; fremdeles Eldste George F. Richards, Medlem af de tolv Apostles Krovrum, som Præsident over den europæiske Mission; Hans J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission; Niels F. Green som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“ og Fred H. Heese som Missionsskretær; fremdeles Adolph M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren, med Eldste Hans C. Pedersen som Medhjælper.

Præsident A. M. Nielsen foreslog derpaa Eldste Carl Andresen som Forstander for Drammens Gren, Eldste Franz Olsen som Forstander for Larvigs Gren og Eldste Martin Halvorsen som Forstander for Frederiksstad Gren. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Missionspræsidenten omtalte den vanskelige Stilling, som de skandinaviske Lande for Tiden befandt sig i, og troede, at hvis Stillingen forværredes, vilde de fleste Missionærer blive hjemkaldte; han henstillede derfor til det lokale Præstedomme at være forberedt derpaa.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frugter ej“ og Taksgelse af Broder Olaf L. Olausen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „I Østen stiger Solen op“ og Bon af Broder Martin Halvorsen. Koret sang: „Vildledte Sjæl, som gaar“ osv.

Eldste Franz Olsen udalte sin Glæde over at tilhøre Kirken og være anset værdig til at bære sit Bidnessbyrd til Menneskene om Evangeliets Gjengivelse.

Søster Ruth Madsen sang en Solo, hvorefter Præsident A. M. Nielsen talte om Bethydningen af Navnet „Mormon“. Han sammenlignede Forholdene i vor Tid med Forholdene paa Kristi Tid, omtalte de amerikanske Urvindvaaneres Historie og bar sit Bidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Koret sang til Afvejling „Priser Gud“, hvorefter Missionspræsident Christiansen stadsfæstede Rigtigheden af de foregaaende Taleres Bidnesbyrd. Han omtalte en Del af „Mormonismens“ Grundsætninger samt Kirkens usignelige Organisation. Som vigtige Grundsætninger i Evangeliet nævnedes han Troen paa Gud som vor himmelske Fader og Troen paa Forløsningen ved Kristus. Han omtalte Menneskenes Forudtilværelse og Hensigten med vor nuværende Tilværelse. Paa en tydelig Maade forklarede han Evangeliets forskellige Principper for de tilstedevarende og fremholdt enkelte vigtige historiske Punkter vedrørende Evangeliet og dets Gjengivelse i disse de sidste Dage. Sluttelig bad han Herren bønsigne alle de oprigtige af Hjertet, at de maatte finde Sandheden.

Mødet sluttedes med, at Koret sang: „Fuld af Gjerning er min Dag“ og Tak sigelse af Eldste Hans C. Pedersen.

Grensmødet Mandag Aften.

Mandag den 9. Oktober, Kl. 8¹/₂ Aften, afholdtes et Grensmøde i Forbindelse med Konferencen. Salmen: „Salemis Kouges Bræstedomme“ blev sungen, hvorefter Broder Reidar Jacobsen holdt Aabningsbønnen. Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“, blev nu sunget. Efter at Præsident Nielsen havde gjort nogle Bemærkninger, udførte de unge Mænds og de unge Kvinders Forening et godt og opslivende Program. Salmen: „Blomstre som en Rosengaard“, blev nu sunget. Præsident Nielsen foreslog derpaa de forskellige Grensautoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forlag vedtoges. Præsident Nielsen udtrykte sin Tilsredshed med Ungdomsforeningens gode Arbejde.

Søster Ruth Madsen sang: „Den sidste Rejse“.

Missionspræsident Christiansen udtalte ligeledes sin fulde Tilsredshed med Ungdomsforeningens Virksomhed og Bestræbelser. Han forklarede Bethydningen af Ordet „Bidnesbyrd“ og formanede de Hellige til at opfylde deres Pligter som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og at udvise Taalmodighed i Livets Prøvelser. Mødet sluttedes med Salmen: „Nærmere, Gud, til Dig“, og Tak sigelse af Søster Magnhild Madsen.

Mødet Tirsdag Aften.

Tirsdag den 10. Oktober, Kl. 8,30 Aften, afholdtes den kvindelige Hjælpeforenings Konference, som aabnedes med Salmen: „Fader vor paa Himlensrone“ og Bøn af Søster Mina Larsen. Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“, blev dernæst sunget. Præsidentinde Mina Christiansen aflagde Rapport om Foreningens Stilling og forklarede

Emnet: „Giv og tag“. Begge hendes Raadgivere, Mina Larsen og Jenny Friis, samt Foreningens Kasserer, Søster Meeg, udtalte sig om deres Gjerning og var deres Bidnesbyrd med Hensyn til Evangeliets Værk. Efterat nogle Foranstaltninger indenfor Organisationen var foretagne, blev Salmen: „Saa sikker en Grundvold“ sunget. Præsident A. M. Nielsen gjorde nogle rosende Bemærkninger i Anledning af de givne Rapporter, hvorefter Missionspræsident Christansen udtalte sin store Tilsfredshed med den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde og sagde, at Kristiania kvindelige Hjælpeforening var Numer 1 i den standaviske Mission baade med Hensyn til Medlemsantal og finansielle Anliggender. Han opmuntrede Søstrene til vedvarende trofast Virksomhed.

Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Hav Tak for Proseten, Du sendte“, og Takføjelse af Eldste H. C. Pedersen.

Oscar R. Lindbo,
Skriver ved Konferencen.

Polens Frijjarelse som selvstændig Stat.

En sælles-kejserlig Proklamation blev Søndag den 5. November udstedt gjennem Generalguvernementet i Lublin, hvorved det erklæres, at det store Landomraade af det forrige Kongerige Polen, der nu beherskes af de forenede østrig-ungarske og thyske Baaben, vil blive organiseret som et selvstændigt Kongerige med arveligt Monarki og konstitutionel Forfatning. Denne Proklamation vil rimeligvis medføre store politiske Fordeler for Polen, selv om det skulde blive muligt for Rusland at fravriste Centralmagterne det polske Landomraade, som de har besat; thi den russiske Regering har paa et tidligere Stadium under Krigene erklæret at ville give Polakkerne en selvstændig fri Forsatning efter Krigens. De stridende Parter har nemlig under Krigens været lige interesserede i at bejle til Polakkernes Gunst og i at forsikre Polakkerne om, at de kun vilde deres Velstård. Der er imidlertid næppe tvivl om, at Centralmagterne agter at gjenoprette Kongedømmet Polen saa hurtigt, som en flig Organisation under Krigsforholdene lader sig gjenemføre. Det polske Folk, der ikke har eksisteret som selvstændig Nation siden Polens tredie Deling i 1795, er begejstret over Proklamationen, og der hersker almindelig Jubel over de lydere Fremtidssudsigter.

Ordlyden af Proklamationens første og væsentlige Del er følgende, som vi gjengiver efter „Politiken“:

„Hans Majestæt Kejseren af Østrig og apostolisk Konge af Ungarn og Hans Majestæt den thyske Kejser er, baaret af fast Tillid til deres Baabens endelige Sejr og ledet af Øustet om at føre de polske Omraader, der af deres tapre Hære ned-svære Øre er fravristet det russiske Herredømme, en lykkelig Fremtid i Møde, blevet enige om af disse Omraader at danne en selvstændig Stat med arveligt Monarki og konstitutionel Forfatning. Nærmere Bestemmelser om Kongeriget Polens Grænser forbeholdes det at træffe. Det nye Kongerige vil i Tilslutning til de to allierede Magter finde de Garantier, som det behøver til fri Udfoldelse af sine Kræfter.“

I Forbindelse med Gjenoprettelse af et nyt Kongerige Polen har Østrig-Ungarns Kejser, Franz Joseph, besluttet „i det Øjeblik, da den nye Stat opstaar..... også at tilstaa Galizien Retten til selvstændigt at styre sine Landsanliggender i saa fuldt Maal, som dette staar i Samklang med dets Tilhørighed til Statsenheden og dennes Trivsel, og dermed at byde Galiziens Befolning Garantien for dens nationale og økonomiske Udvikling“.

I Warschau blev Proklamationen vedrørende Polens Gjenoprettelse som Kongerige først oplest paa Tysk, Kl. 12 Middag, Søndag den 5. Novbr., i Kolonnesalen paa Slottet af Generalguvernør Beseler og derefter paa Polst af Grev Hutton Czapla.

Proklamationerne er nu udstedte. Den vanskelligere Opgave staar tilbage, nemlig Gjennemførelsen af de lovede Reformier, men det tor haabes, at Polen og Galizien, hvilke Landes Befolninger har lidt saa meget under Krigen, snart maa gaa lydere Dage i Møde i politisk Henseende saavel som i alle andre Henseender; særlig maa det haabes, at det gjengivne Evangeliums klare Sollys snart maa sinne for Folkene i disse Egne, saa at der bliver givet dem Lejlighed til at blive delagtigjorte i Evangeliets Maadegaver og Guds Riges herlige Velsignelser.

Maa ske Krigen vil medføre for disse Folk, hvad de ikke kunde opnaa i Fredstid, nemlig: politisk Frihed, hvoraf Religionsfrihed og al Samfunds-Frihed i høj Grad er betinget. Som Sidste-Dages Hellige er vi paa særlig Vis interesserede i Religionsfriheden i de forskellige Lande, og det viser sig altid, at den religiøse og den politiske Frihed er næje forbundne; dette er ganske naturligt, thi Mennesket er ikke et Dobbeltvæsen, der i verdsrig Henseende kan leve eet Liv og i religiøs Henseende et helt andet. Det er en af de vigtige Lev-tier, som Samfundet maa lære, at Kristi sande Evangelium kræver en naturlig og forstandig Gudsdyrkelse, som er i Overensstemmelse med de bedste og frieste Principper, efter hvilke Menneskene kan indrette sig paa Samfundslivets forskellige Omraader.

Niels J. Green.

Ankomne Missionærer. Carl H. Løhdefins fra Provo, Utah, bestilles til at virke i Aarhus og Aalborg Konferencer, og Peter R. Johansen fra Salt Lake City, Utah, bestilles til at virke i Kristiania Konference. — Vi ønsker disse Brødre hjertelig velkommen og nedbedrer vor himmelste Faders Fred og Velsignelse over dem i deres Virksomhed i den skandinaviske Mission.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Innehold:

Religionens Frugter	337	Efteraarskonferencen i Kristiania .	347
Nedaktionelt:		Bolens Frigjørelse som selvstændig	
Efteraarskonferencen i Salt Lake		Stat.....	351
City	345	Unkomne Missionærer.....	352